Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (osmého rozšířeného senátu)

3. května 2018 *

„Dumping – Dovoz kyseliny vinné pocházející z Číny – Změna konečného antidumpingového cla – Částečný prozatímní přezkum – Žaloba na neplatnost – Bezprostřední a osobní dotčení – Přípustnost – Stanovení běžné hodnoty – Zjištěná běžná hodnota – Změna metody – Individuální zacházení – Článek 2 odst. 7 písm. a) a čl. 11 odst. 9 nařízení (ES) č. 1225/2009 [nyní článek 2 odst. 7 písm. a) a čl. 11 odst. 9 nařízení (EU) 2016/1036] – Úprava časových účinků zrušení“

Ve věci T-431/12,

Distillerie Bonollo SpA, se sídlem ve Formigine (Itálie),

Industria Chimica Valenzana (ICV) SpA, se sídlem v Borgoricco (Itálie),

Distillerie Mazzari SpA, se sídlem v Sant'Agata sul Santerno (Itálie),

Caviro Distillerie Srl, se sídlem ve Faenza (Itálie),

Comercial Química Sarasa, SL, se sídlem v Madridu (Španělsko),

zastoupené R. MacLeanem, solicitor, a A. Bochon, avocat,

žalobkyně,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené S. Boelaert a B. Driessenem, jako zmocněnci, původně ve spolupráci s G. Berrischem, avocat, a N. Chesaites, barrister, poté G. Berrischem a nakonec N. Tuominen, avocat,

žalované,

podporované

Evropskou komisí, původně zastoupenou M. Françou a A. Stobiecka-Kuik, poté M. Françou a J.-F. Brakelandem, jako zmocněnci,

a

Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd, se sídlem v Changzhou (Čína), zastoupenou E. Vermulstem, S. Van Cutsemem, F. Graafsmou a J. Cornelisem, avocats,

vedlejšími účastnicemi řízení,

* Jednací jazyk: angličtina.

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 263 SFEU a znějící na zrušení prováděcího nařízení Rady (EU) č. 626/2012 ze dne 26. června 2012, kterým se mění prováděcí nařízení Rady (EU) č. 349/2012 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz kyseliny vinné pocházející z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 2012, L 182, s. 1).

TRIBUNÁL (osmý rozšířený senát),

ve složení A. M. Collins (zpravodaj), předseda, M. Kančeva, E. Bieliūnas, R. Barents a J. Passer, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: C. Heeren, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 17. října 2017,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Kyselina vinná se používá především jako potravinářská přísada při výrobě vína a jiných nápojů a jako zpomalovač do sádry. V Evropské unii i v Argentině se L-(+)-vinná kyselina vyrábí z vedlejších produktů při výrobě vína, z vinného kalu, které se přeměňují na vinan vápenatý a následně na kyselinu vinnou. V Číně jsou L-(+)-vinná kyselina a DL-vinná kyselina vyráběny z benzenu, který se přeměňuje na maleinanhydrid, poté na kyselinu maleinovou a nakonec na kyselinu vinnou. Kyselina vinná vyrobená chemickou syntézou má stejné fyzické a chemické vlastnosti a stejné základní použití jako kyselina vinná vyrobená z vedlejších produktů při výrobě vína.

2 Dne 24. září 2004 obdržela Evropská komise stížnost týkající se dumpingových praktik v odvětví kyseliny vinné, kterou podalo několik evropských výrobců, mezi něž patří Comercial Química Sarasa, SL, Distillerie Mazzari SpA a Industria Chimica Valenzana (ICV) SpA.

3 Dne 30. října 2004 zveřejnila Komise v *Úředním věstníku Evropské unie* oznámení o zahájení antidumpingového řízení týkajícího se dovozu kyseliny vinné pocházející z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 2004, C 267, s. 4).

4 Stanoviska předložili výrobci podávající stížnost.

5 Komise provedla inspekce na místě v prostorách řady evropských výrobců, mezi nimiž byly i společnosti uvedené v bodě 2 výše a společnost Distillerie Bonollo SpA.

6 Dne 27. července 2005 přijala Komise nařízení (ES) č. 1259/2005, kterým se ukládá prozatímní antidumpingové clo na dovozy kyseliny vinné pocházející z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 2005, L 200, s. 73, dále jen „prozatímní nařízení“).

7 Dne 23. ledna 2006 přijala Rada Evropské unie nařízení (ES) č. 130/2006 o uložení konečného antidumpingového cla a o konečném výběru prozatímního cla uloženého na dovoz kyseliny vinné pocházející z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 2006, L 23, s. 1, dále jen „konečné nařízení“).

8 Po zveřejnění oznámení o nadcházejícím pozbytí platnosti některých antidumpingových opatření dne 4. srpna 2010 (Úř. věst. 2010, C 211, s. 11) obdržela Komise dne 27. října 2010 žádost o přezkum těchto opatření před pozbytím platnosti, kterou podaly žalobkyně Caviro Distillerie Srl, Comercial Química Sarasa, Distillerie Bonollo, Distillerie Mazzari a Industria Chimica Valenzana.

9 Dne 26. ledna 2011 zveřejnila Komise v *Úředním věstníku Evropské unie* oznámení o zahájení přezkumu před pozbytím platnosti a přezkumu antidumpingových opatření použitelných na dovoz kyseliny vinné pocházející z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 2011, C 24, s. 14) na základě nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 2009, L 343, s. 51, dále jen „základní nařízení“) [nahrazeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1036 ze dne 8. červnu 2016 o ochraně před dovozem subvencovaných výrobků ze zemí, které nejsou členy Evropské unie (Úř. věst. 2016, L 176, s. 21)], a konkrétně čl. 11 odst. 2 základního nařízení (nyní čl. 11 odst. 2 nařízení č. 2016/1036).

10 Dne 9. června 2011 žalobkyně podaly žádost o částečný prozatímní přezkum ohledně společností Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd a Ninghai Organic Chemical Factory (dále jen „dva čínští vyvážející výrobci“) na základě čl. 11 odst. 3 základního nařízení (nyní čl. 11 odst. 3 nařízení 2016/1036).

11 Dne 29. července 2011 zveřejnila Komise v *Úředním věstníku Evropské unie* oznámení o zahájení částečného prozatímního přezkumu antidumpingových opatření použitelných na dovoz kyseliny vinné pocházející z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 2011, C 223, s. 16) v souladu s čl. 11 odst. 3 základního nařízení.

12 Dne 16. dubna 2012 přijala Rada prováděcí nařízení (EU) č. 349/2012 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz kyseliny vinné pocházející z Čínské lidové republiky na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 základního nařízení (Úř. věst. 2012, L 110, s. 3).

13 Téhož dne Komise zaslala žalobkyním dokument poskytující konečné informace, který obsahuje hlavní skutečnosti a úvahy, na jejichž základě zamýšlela doporučit změnu platných antidumpingových opatření.

14 Téhož dne zaslaly žalobkyně Komisi žádost o vysvětlení týkající se výpočtu běžné hodnoty.

15 Dne 19. dubna 2012 Komise oznámila žalobkyním své odpovědi.

16 Dne 25. dubna 2012 zaslaly žalobkyně Komisi svá vyjádření k dokumentu poskytujícímu konečné informace, v nichž kritizovaly zejména údajnou změnu metodiky použité pro výpočet běžné hodnoty. Kromě toho žalobkyně požádaly o ústní slyšení se zástupci Komise.

17 Dne 10. května 2012 při jednání se zástupci Komise žalobkyně vyjádřily námitky ohledně jejího postoje. Dále ve dnech 16. května a 7. června 2012 předložily doplňující písemná vyjádření.

18 Po ukončení částečného prozatímního přezkumu týkajícího se dvou čínských vyvážejících výrobců přijala Rada dne 26. června 2012 prováděcí nařízení (EU) č. 626/2012, kterým se mění prováděcí nařízení č. 349/2012 (Úř. věst. 2012, L 182, s. 1, dále jen „napadené nařízení“).

19 Rada v napadeném nařízení v podstatě odmítá přiznat dvěma čínským vyvážejícím výrobcům status podniků působících v tržním hospodářství (dále jen „STH“) a po výpočtu běžné hodnoty na základě údajů poskytnutých spolupracujícím výrobcem ve srovnatelné zemi, v tomto případě v Argentině, zvyšuje pro výrobky, které jsou vyráběny dvěma čínskými vyvážejícími výrobci, antidumpingové clo z 10,1 % na 13,1 % a z 4,7 % na 8,3 %.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

20 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 28. září 2012 podaly žalobkyně projednávanou žalobu.

21 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 5. prosince 2012 požádaly žalobkyně o přerušení řízení. Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 7. prosince 2012 Rada rovněž požádala o přerušení řízení.

22 Dne 13. prosince 2012 vyhověl předseda prvního senátu Tribunálu návrhu na přerušení řízení na dobu dvou let podle čl. 77 písm. c) jednacího řádu Tribunálu ze dne 2. května 1991.

23 Evropská komise a společnost Changmao Biochemical Engineering ve svých podáních došlých kanceláři Tribunálu dne 31. ledna a 16. května 2013 požádaly o vstup do tohoto řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Rady.

24 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 13. listopadu 2014 požádaly žalobkyně o prodloužení přerušení řízení. Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 19. listopadu 2014 Rada s touto žádostí souhlasila.

25 Dne 27. ledna 2015 vyhověl Tribunál návrhu na přerušení řízení do 13. dubna 2015 podle čl. 77 písm. c) jednacího řádu ze dne 2. května 1991.

26 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 18. května 2015 žalobkyně požádaly o další přerušení řízení. Rada však proti této žádosti dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 5. června 2015 namítla, že řízení ve věci nemůže být přerušeno na základě čl. 77 písm. c) jednacího řádu ze dne 2. května 1991.

27 Samostatným podáním došlým kanceláři Soudu dne 29. června 2015 vznesla Rada námitku nepřípustnosti podle čl. 114 odst. 1 jednacího řádu ze dne 2. května 1991.

28 Dne 22. dubna 2016 v souladu s čl. 27 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu byla věc přidělena novému soudci zpravodaji, jenž byl přidělen k šestému senátu, který usnesením ze dne 20. července 2016 spojil námitku nepřípustnosti s projednáváním věci samé a rozhodl, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.

29 Usnesením ze dne 9. září 2016 a usnesením ze dne 15. září 2016 předseda šestého senátu Tribunálu povolil vedlejší účastenství Komise a společnosti Changmao Biochemical Engineering, přičemž upřesnil, že vzhledem k tomu, že jejich žádosti o vedlejší účastenství byly předloženy po uplynutí lhůty stanovené v čl. 116 odst. 6 jednacího řádu ze dne 2. května 1991, jsou oprávněny předložit svá vyjádření během ústní části řízení na základě zprávy k jednání, která jim byla zaslána.

30 Vzhledem k tomu, že se změnilo složení senátů Tribunálu, byl soudce zpravodaj přidělen podle čl. 27 odst. 5 jednacího řádu k osmému senátu, kterému byla tudíž přidělena tato věc.

31 Na návrh osmého senátu rozhodl Tribunál podle článku 28 jednacího řádu předat věc rozšířenému senátu.

32 Žalobkyně v podstatě navrhují, aby Tribunál:

– prohlásil žalobu za přípustnou,

– zrušil napadené nařízení, přičemž jeho účinky budou zachovány, dokud Rada nepřijme prováděcí nařízení stanovená v rozsudku Tribunálu;

– uložil Radě a veškerým vedlejším účastníkům řízení náhradu nákladů řízení.

33 Rada navrhuje, aby Tribunál:

– odmítl žalobu jakožto nepřípustnou;

– podpůrně zamítl žalobu jako neopodstatněnou;

– uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.

34 Na návrh soudce zpravodaje Tribunál (osmý rozšířený senát) rozhodl o zahájení ústní části řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v čl. 89 odst. 3 písm. a) jednacího řádu vyzval účastníky řízení, aby odpověděli na některé písemné otázky. Účastníci řízení na tyto otázky odpověděli ve stanovených lhůtách.

35 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na ústní otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 17. října 2017.

Právní otázky

K přípustnosti

36 Námitka nepřípustnosti vznesená Radou je založena jednak na nedostatku aktivní legitimace a jednak na neexistenci právního zájmu žalobkyň na podání žaloby.

K aktivní legitimaci

– Argumenty účastníků řízení

37 Rada tvrdí, že v napadeném nařízení jde pouze o mírné zvýšení antidumpingového cla na dovoz kyseliny vinné vyráběné dvěma čínskými vyvážejícími výrobci, aniž došlo ke změně zjištění uvedených v prováděcím nařízení č. 349/2012, jako jsou dumping ze strany jiného čínského vyvážejícího výrobce, újma, kterou utrpělo výrobní odvětví Unie, příčinná souvislost mezi dumpingem a touto újmou a zájem Unie na zachování těchto opatření. Rada dodává, že napadené nařízení je hybridním právním nástrojem. Podle Rady totiž sice obsahuje jednotlivá rozhodnutí týkající se dvou čínských vyvážejících výrobců, ale pro žalobkyně představuje opatření s obecnou působností. Pro účely přípustnosti žaloby se tedy situace vyvážejících výrobců a unijních výrobců, jako jsou žalobkyně, zásadně liší.

38 V této souvislosti má Rada za to, že skutečnost, že žalobkyně iniciovaly přijetí napadeného nařízení svou žádostí o částečný prozatímní přezkum, není rozhodující. Má za to, že pokud by byla jejich žádost o přezkum byla zamítnuta, žalobkyně by mohly toto rozhodnutí napadnout. Částečný prozatímní přezkum byl zahájen na žádost žalobkyň a napadené nařízení, které je výsledkem tohoto přezkumu, je podle Rady ve vztahu k žalobkyním opatřením s obecnou působností, které nemohou napadnout, a to z několika důvodů.

39 Zaprvé má Rada za to, že žalobkyně nejsou napadeným nařízením bezprostředně dotčeny, neboť nařízení se omezuje na stanovení revidovaného antidumpingového cla u obou čínských vyvážejících výrobců. V tomto ohledu Rada dodává, že změna sazby antidumpingového cla použitelná na dovoz oněch dvou čínských vyvážejících výrobců není způsobilá vyvolat právní účinky pro žalobkyně, neboť žalobkyně žádné antidumpingové clo nehradí. I kdyby změna předmětné sazby mohla mít ekonomický dopad na výrobce v Unii, a to včetně žalobkyň, nebyl by tím prokázán požadovaný právní účinek.

40 Žalobkyně nemají podle názoru Rady subjektivní právo na uložení antidumpingových cel na určité úrovni pro své konkurenty. Uložení antidumpingových cel je totiž podmíněno existencí právního zájmu Unie. Kromě toho výrobní odvětví Unie nemá subjektivní právo na to, aby byla stanovena určitá úroveň cla, neboť výše cla závisí na důvěrných informacích získaných od jiných stran a vyplývá z posouzení komplexní hospodářské, politické a právní situace.

41 Zadruhé Rada tvrdí, že žalobkyně nejsou napadeným nařízením dotčené osobně. Situace žalobkyň jakožto výrobců kyseliny vinné je srovnatelná se situací jakéhokoli subjektu, který působí na unijním trhu s kyselinou vinnou. V tomto ohledu je podle Rady třeba obdobně použít judikaturu v oblasti státních podpor, což znamená, že žalobkyně by musely prokázat, že jejich postavení na trhu je podstatně dotčeno antidumpingovým clem, které napadené nařízení zavedlo. Samotná okolnost, že určitý akt může mít určitý vliv na soutěžní poměry na relevantním trhu a že se žalobkyně nachází v jakémkoli konkurenčním vztahu s adresátem aktu, nestačí k tomu, aby mohly být žalobkyně považovány za osobně dotčené.

42 Rada odmítá jako nepodložené tvrzení žalobkyň, podle něhož výroba kyseliny vinné v Unii může snadno zaniknout vzhledem k ziskovému rozpětí unijního výrobního odvětví v období přezkumného šetření.

43 Rada navíc tvrdí, že skutečnost, že žalobkyně se aktivně účastnily správního řízení, nestačí k tomu, aby byly považovány za osobně dotčené. Kromě toho úroveň antidumpingových cel není založena na údajích poskytnutých žalobkyněmi, ale na údajích poskytnutých oběma čínskými vyvážejícími výrobci a spolupracujícím výrobcem ve srovnatelné zemi nebo na základě veřejně přístupných údajů.

44 V této souvislosti má Rada za to, že skutečnost, že napadené nařízení výslovně zmiňuje žalobkyně, je irelevantní.

45 Komise na jednání uvedla, že podporuje námitky Rady ohledně nedostatku aktivní legitimace žalobkyň. Nicméně v odpovědi na otázky Tribunálu Komise uvedla, že skutečnost, že žalobkyně nepodléhají antidumpingovému clu, je jednou ze zohledňovaných okolností, avšak není sama o sobě rozhodující pro určení, zda jsou žalobkyně napadeným nařízením bezprostředně dotčeny.

46 Žalobkyně zpochybňují tvrzení Rady týkající se aktivní legitimace a tvrdí, že napadeným nařízením jsou bezprostředně a osobně dotčené.

– *Závěry Tribunálu*

47 Podle článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU může každá fyzická nebo právnická osoba za podmínek uvedených v prvním a druhém pododstavci podat žalobu proti aktům, které jsou jí určeny nebo se jí bezprostředně a osobně dotýkají, jakož i proti právním aktům s obecnou působností, které se jí bezprostředně dotýkají a nevyžadují přijetí prováděcích opatření.

48 Žalobkyně nejsou adresáty napadeného nařízení, a proto je třeba nejprve zkoumat, zda jsou tímto nařízením bezprostředně a osobně dotčeny.

49 Pokud jde o otázku, zda jsou žalobkyně dotčeny bezprostředně, tato podmínka, podle formulace běžně používané v judikatuře, vyžaduje, aby napadený unijní akt měl bezprostřední účinky na právní postavení žalobce a dále aby adresátům tohoto aktu pověřeným jeho provedením neponechával žádnou posuzovací pravomoc, neboť jeho provedení je čistě automatické povahy a vyplývá výlučně z unijní právní úpravy bez použití dalších prováděcích předpisů (usnesení ze dne 6. září 2011, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada, T-18/10, EU:T:2011:419, bod 71, a ze dne 14. ledna 2015, SolarWorld a další v. Komise, T-507/13, EU:T:2015:23, bod 40).

50 Vzhledem k tomu, že členské státy pověřené prováděním napadeného nařízení nemají žádnou posuzovací pravomoc ohledně sazby antidumpingového cla a uvalení tohoto cla na dotčené výrobky [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. prosince 2014, Crown Equipment (Suzhou) a Crown Gabelstapler v. Rada, T-643/11, EU:T:2014:1076, bod 28 (nezveřejněný)], je druhý požadavek zmíněný v bodě 49 výše splněný.

51 Pokud jde o první z těchto požadavků, na rozdíl od toho, co tvrdí Rada a Komise, nelze přijmout restriktivní výklad požadavku na bezprostřední účinky na právní postavení žalobkyně.

52 V této souvislosti je třeba připomenout stanovisko generální advokátky Kokott ve věci Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada (C-583/11 P, EU:C:2013:21, bod 71), podle kterého není neobvyklé, že judikatura naprosto oprávněně považuje za přípustné žaloby na neplatnost podané jednotlivci proti aktům Unie, jejichž dopady na příslušné žalobce nejsou právní, nýbrž pouze faktické povahy, například proto, že jsou bezprostředně dotčeni jako hospodářské subjekty v rámci hospodářské soutěže s jinými hospodářskými subjekty.

53 Pokud by totiž byl názor zastávaný Radou a Komisí v projednávané věci, pokud jde o pojem „bezprostřední dotčení“, správný, musela by být každá žaloba podaná unijním výrobcem proti nařízení ukládajícímu antidumpingová cla systematicky prohlášena za nepřípustnou, stejně jako jakákoli žaloba podaná konkurentem příjemce podpory prohlášené za slučitelnou s vnitřním trhem Komisí na konci formálního vyšetřovacího řízení a jakákoli žaloba podaná soutěžitelem proti rozhodnutí, kterým se spojení podniků prohlašuje za slučitelné s vnitřním trhem.

54 Přitom tyto žaloby byly v judikatuře opakovaně uznány za přípustné.

55 Zaprvé v oblasti antidumpingu ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 20. března 1985, Timex v. Rada a Komise (264/82, EU:C:1985:119, body 12 až 16), který se týkal situace velmi podobné situaci v projednávané věci, Soudní dvůr výslovně rozhodl, že dotčené nařízení se bezprostředně dotýká žalobkyně, která je konkurenčním evropským výrobcem a jež se domnívá, že antidumpingová cla nebyla dostatečně vysoká. Kromě toho ve věcech, v nichž byly vydány rozsudky ze dne 8. července 1998, CECOM v. Rada (T-232/95, EU:T:1998:158), a ze dne 28. října 1999, EFMA v. Rada (T-210/95, EU:T:1999:273), nebyla nepřípustnost žalob podaných sdruženími evropských výrobců proti nařízením ukládajícím antidumpingová cla, která tito výrobci nepovažovali za dostatečná, namítnuta ani žalovanou, ani nebyla zkoumána z úřední povinnosti.

56 I když judikatura prohlásila za nepřípustnou žalobu podanou řadou unijních výrobců, kteří patří do sdružení, které podalo antidumpingovou stížnost proti rozhodnutí Komise přijmout závazky vyvážejících výrobců v rámci antidumpingového řízení, tento závěr byl založen na tom, že toto rozhodnutí nemá na žalobkyně bezprostřední účinky, přičemž tyto účinky by mohly případně vyplývat až z antidumpingového nařízení, kterým se závazky provádějí (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 14. ledna 2015 SolarWorld a další v. Komise, T-507/13, EU:T:2015:23, body 48, 52 a 58, potvrzené usnesením ze dne 10. března 2016, SolarWorld v. Komise, C-142/15 P, nezveřejněné, EU:C:2016:163, body 24 až 28), což se zásadně liší od nařízení dotčeného v projednávané věci.

57 Zadruhé v oblasti státních podpor bylo několikrát rozhodnuto, že konkurenti podniků, které jsou příjemci podpory, jsou bezprostředně dotčeni rozhodnutím Komise, kterým je dotčená podpora prohlášena za slučitelnou s vnitřním trhem (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 28. ledna 1986, Cofaz a další v. Komise, 169/84, EU:C:1986:42, bod 30; ze dne 27. dubna 1995, ASPEC a další v. Komise, T-435/93, EU:T:1995:79, body 60 a 61, a ze dne 22. října 1996, Skibsværftsforeningen a další v. Komise, T-266/94, EU:T:1996:153, bod 49). V tomto ohledu je třeba upřesnit, že postavení konkurenta příjemce podpory a postavení konkurenta vyvážejícího výrobce, jehož výrobky podléhají údajně nedostatečně vysokému antidumpingovému clu, jsou v zásadě srovnatelné pro účely posouzení podmínky bezprostředního dotčení v rámci posuzování přípustnosti žaloby.

58 Zatřetí v judikatuře existuje mnoho příkladů žalob podaných konkurenty proti rozhodnutí, kterým bylo spojení podniků prohlášeno za slučitelné s vnitřním trhem a v nichž byla podmínka bezprostředního dotčení považována za splněnou (rozsudky ze dne 19. května 1994, Air France v. Komise, T-2/93, EU:T:1994:55, bod 41; ze dne 3. dubna 2003, BaByliss v. Komise, T-114/02, EU:T:2003:100, bod 89, a ze dne 30. září 2003, ARD v. Komise, T-158/00, EU:T:2003:246, bod 60). Z těchto věcí zejména plyne, že bezprostřední dotčení žalobců bylo uznáno, ačkoli nebyli stranami spojování

podniků. Vzhledem k tomu, že dotčená rozhodnutí v těchto věcech umožnila okamžité provedení spojení podniků, mohlo to vést k okamžité změně situace na dotčených trzích. Dále Tribunál rozhodl, že vzhledem k tomu, že vůle účastníků spojení podniků toto spojení provést byla nesporná, mohly hospodářské subjekty působící na dotčených trzích k datu napadeného rozhodnutí považovat bezprostřední nebo urychlenou změnu stavu trhu za danou (rozsudek ze dne 4. července 2006, easyJet v. Komise, T-177/04, EU:T:2006:187, body 31 a 32).

59 S ohledem na výše uvedené je třeba poznamenat, že napadené nařízení ukončuje řízení o částečném prozatímním přezkumu zahájené na návrh žalobkyň, přičemž mění sazbu platných antidumpingových cel na dovozy uskutečněné dvěma čínskými vyvážejícími výrobci. Podáním žádosti o částečný prozatímní přezkum podle čl. 11 odst. 3 základního nařízení se totiž žalobkyně domáhaly toho, aby Komise a Rada přijaly odpovídající opatření k vyrovnání účinku dumpingu, který je příčinou újmy, jež žalobkyním vzniká. Jelikož žalobkyně iniciovaly řízení o částečném prozatímním přezkumu a jelikož byla opatření přijatá po ukončení tohoto řízení určena k vyrovnání účinku dumpingu, který je příčinou újmy, která vzniká žalobkyním jakožto konkurenčním výrobcům působícím na stejném trhu, jsou napadeným nařízením bezprostředně dotčeny.

60 Argumenty uplatněné Radou a Komisí tento závěr nemohou vyvrátit.

61 Zaprvé je třeba odmítnout argument Rady týkající se toho, že změna platných antidumpingových cel nemůže vyvolávat právní účinky vůči žalobkyním, neboť ty neplatí žádné antidumpingové clo. Tato okolnost není sama o sobě rozhodující (v tomto smyslu viz judikatura citovaná v bodě 55 výše), jak ostatně Komise uznala na jednání.

62 Kromě toho je třeba připomenout, že jak správně tvrdí žalobkyně, ani oni dva čínští vyvážející výrobci nejsou povinni daná cla platit. Ve skutečnosti jsou tato cla placena dovozci do Unie. Kromě toho článek 12 základního nařízení (nyní článek 12 nařízení č. 2016/1036), ve spojení s body 16 a 18 odůvodnění (nyní body 17 a 19 odůvodnění nařízení č. 2016/1036), brání tomu, aby antidumpingová cla nesli nebo je „absorbovali“ vyvážející výrobci.

63 Zadruhé je třeba odmítnout argument Rady, kterou na jednání podpořila Komise, že žalobkyně nemají subjektivní právo na uložení antidumpingových cel na určité úrovni ve vztahu ke svým konkurentům. Pro účely posouzení přípustnosti žaloby totiž stačí posoudit, zda se napadené nařízení bezprostředně dotýká žalobkyň, což je případ výše uvedených důvodů. Vedle toho je třeba připomenout, že jak vyplývá z žaloby, žalobkyně netvrdí, že mají subjektivní právo na uložení antidumpingových cel na určité úrovni, ale pouze Radě a Komisi vytýkají, že při výpočtu běžné hodnoty porušily pravidla stanovená v základním nařízení.

64 Zatřetí je třeba rovněž odmítnout argument Rady, kterou na jednání podpořila Komise, že pokud Rada a Komise souhlasí se zahájením řízení o částečném prozatímním přezkumu, žalobkyně nemohou napadnout výsledek tohoto řízení. Zejména z bodu 16 námitky nepřípustnosti a z bodu 23 dupliky vyplývá, že tento argument se nejspíše opírá o dvě úvahy, a sice že jednak ukončení tohoto řízení nemůže vést k výsledku, který by byl méně příznivý pro výrobní odvětví Unie, neboť antidumpingová cla se buď zvýší, nebo zůstanou na stejné úrovni, a jednak že akt přijatý na základě tohoto řízení je ve vztahu k žalobkyním opatřením s obecnou působností.

65 O druhém aspektu tohoto argumentu bude pojednáno níže v bodech 74 až 91 v rámci posuzování toho, zda byla splněna podmínka osobního dotčení. Pokud jde o první aspekt tohoto argumentu, nelze ho přijmout ze dvou důvodů. Rada neodkazuje na žádné právní pravidlo, které by bránilo tomu, aby Rada a Komise po provedení prozatímního přezkumu, kterého se mohou účastnit také dotčení vyvážející výrobci, rozhodly o uložení nižšího antidumpingového cla. Nemohou být totiž předjímány závěry přezkumného šetření, které může vést k použití odlišné metody, pokud dojde ke změně okolností ve smyslu čl. 11 odst. 9 základního nařízení (nyní čl. 11 odst. 9 nařízení č. 2016/1036) nebo pokud se ukáže, že původně použitá metoda byla v rozporu s ustanoveními článku 2 základního

nařízení (nyní čl. 2 nařízení č. 2016/1036) (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. července 2008, Huvis v. Rada, T-221/05, nezveřejněný, EU:T:2008:258, body 41 a 42). Vedle toho, pokud by byl přijat přístup Rady a Komise, jejich rozhodnutí by se mohla *de facto* vyhnout soudnímu přezkumu tím, že se omezí na pouze nepatrné zvýšení antidumpingového cla v návaznosti na žádost o prozatímní přezkum ze strany výrobního odvětví Unie, ačkoli správné použití ustanovení základního nařízení by mělo vést k výraznějšímu zvýšení. Takovou možnost nelze přijmout.

66 Začtvrté je třeba odmítnout argumenty předložené Radou na základě judikatury za účelem zpochybnění osobního dotčení žalobkyň.

67 Rada zaprvé cituje bod 75 usnesení ze dne 6. září 2011, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada (T-18/10, EU:T:2011:419), podle kterého nelze vyloučit, že obecný zákaz uvádění na trh stanovený předmětným nařízením může mít dopad na činnost osob, které působí v segmentu předcházejícím tomuto uvádění na trh nebo navazujícím na toto uvádění na trh, avšak takový dopad nelze považovat za dopad vyplývající bezprostředně z tohoto nařízení. V tomto bodě je rovněž upřesněno, že „co se týče případných hospodářských důsledků tohoto zákazu, je třeba připomenout, že podle judikatury se tyto důsledky nedotýkají právního postavení žalobců, nýbrž pouze jejich faktického postavení."

68 V tomto ohledu vyplývá z výkladu celého bodu 75 usnesení ze dne 6. září 2011, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada (T-18/10, EU:T:2011:419), který se týkal otázky, zda nařízení o uvádění produktů z tuleňů na trh má bezprostřední účinky pouze na postavení těch, kteří působí na tomto trhu, nebo zda má bezprostřední účinky rovněž na postavení osob činných na předcházejících úrovních obchodu, například lovců, což Tribunál vyloučil s tím, že případné účinky jsou nepřímé. Tento výklad je potvrzen také v bodech 73 až 75 stanoviska generální advokátky Kokott ve věci Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada (C-583/11 P, EU:C:2013:21). Rada se proto na podporu svého tvrzení nemůže dovolávat usnesení ze dne 6. září 2011, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada (T-18/10, EU:T:2011:419), jehož skutkové okolnosti a řešené otázky se zásadně liší od projednávaného případu.

69 Rada rovněž odkazuje na bod 40 usnesení ze dne 7. července 2014, Group' Hygiène v. Komise (T-202/13, EU:T:2014:664), který se týkal žaloby na neplatnost směrnice. Z bodů 36 až 40 tohoto usnesení vyplývá, že právní účinky na situaci žalobkyně mohou mít vnitrostátní ustanovení provádějící směrnici, a nikoliv sama tato směrnice. V této souvislosti Tribunál rozhodl, že žalobkyně se nemohla opírat o údajné finanční důsledky vyplývající ze směrnice k tomu, aby prokázala, že se jí tato směrnice bezprostředně dotýkala.

70 Je třeba konstatovat, že okolnosti a otázky řešené v usnesení ze dne 7. července 2014, Group' Hygiène v. Komise (T-202/13, EU:T:2014:664), nejsou srovnatelné s okolnostmi a otázkami řešenými v projednávané věci. V projednávaném případě žalobkyně nenapadají směrnici a ani neexistují žádná vnitrostátní prováděcí opatření, kterými by mohly být žalobkyně přímo dotčeny. Jak Rada uznala ve své odpovědi na písemné otázky Tribunálu a na jednání, napadené nařízení nevyžaduje žádné prováděcí opatření na vnitrostátní úrovni ve vztahu k žalobkyním. Pokud se Rada dovolává úvah uvedených jen pro úplnost v bodě 40 usnesení ze dne 7. července 2014, Group' Hygiène v. Komise (T-202/13, EU:T:2014:664), které se týkají neexistence bezprostředního účinku na právní postavení žalobkyně, nic to nemění na tom, že zvláštní situace žalobkyně v dané věci se nezdá být přenosná na projednávaný spor, třebaže z ustálené judikatury vyplývá, jak je připomenuto v bodě 52 výše, že jsou přípustné žaloby na neplatnost podané proti aktům Unie, které mají na žalobce v podstatě faktické účinky.

71 Konečně Rada odkazuje na body 78, 79 a 87 rozsudku ze dne 9. června 2016, Growth Energy and Renewable Fuels Association v. Rada, T-276/13, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2016:340), a to na podporu svých argumentů týkajících se neexistence bezprostředního dotčení.

72 Je třeba uvést, že body 75 až 87 rozsudku ze dne 9. června 2016, Growth Energy and Renewable Fuels Association v. Rada, T-276/13, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2016:340), se týkaly otázky, která se od situace v projednávané věci liší. Zejména se jednalo o posouzení individuální aktivní legitimace, a tedy aktivní legitimace bez ohledu na aktivní legitimaci zástupců dvou sdružení amerických výrobců, jejichž výrobky podléhaly antidumpingovým clům. V této souvislosti Tribunál rozhodl, že žalující sdružení nejsou individuálně dotčena antidumpingovým nařízením týkajícím se výrobků jejich členů kromě případu, pokud jde o důvod ohledně ochrany jejich procesních práv kvůli jejich vlastní účasti na antidumpingovém řízení. Z toho vyplývá, že body 78, 79 a 87 rozsudku ze dne 9. června 2016, Growth Energy and Renewable Fuels Association v. Rada, T-276/13, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2016:340) nemohou tvrzení Rady podpořit.

73 S ohledem na výše uvedené je třeba mít za to, že žalobkyně jsou napadeným nařízením bezprostředně dotčeny.

74 Pokud jde o otázku, zda jsou žalobkyně osobně dotčeny, z ustálené judikatury vyplývá, že jiné subjekty než adresáti rozhodnutí mohou tvrdit, že jsou osobně dotčeny ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU pouze tehdy, když je tento akt zasahuje z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně zvláštní, nebo faktické situace, která je vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím je individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát takového rozhodnutí (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. července 1963, Plaumann v. Komise, 25/62, EU:C:1963:17, s. 223).

75 Pokud jde konkrétně o oblast antidumpingu, ačkoli je pravda, že s ohledem na kritéria čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU mají nařízení ukládající antidumpingová cla ze své povahy a působnosti normativní povahu, neboť se vztahují obecně na dotčené hospodářské subjekty, není vyloučeno, aby se určitá ustanovení těchto nařízení mohla týkat individuálně některých hospodářských subjektů (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 16. dubna 2015, TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, bod 19).

76 Z toho vyplývá, že akty ohledně uložení antidumpingových cel se mohou, aniž ztrácejí svou povahu nařízení, za určitých okolností týkat individuálně určitých hospodářských subjektů, které tedy mají aktivní legitimaci k podání žaloby na neplatnost těchto aktů (rozsudek ze dne 16. května 1991, Extramet Industrie v. Rada, C-358/89, EU:C:1991:214, bod 14).

77 Uznání práva některých skupin hospodářských subjektů podat žalobu na neplatnost antidumpingového nařízení však nemůže bránit tomu, aby jiné subjekty mohly být rovněž individuálně dotčeny takovým nařízením (rozsudky ze dne 16. května 1991, Extramet Industrie v. Rada, C-358/89, EU:C:1991:214, bod 16, a ze dne 16. dubna 2015, TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, bod 22). V tomto ohledu je důležité zdůraznit, že neexistuje taxativní výčet kritérií, kterým by měla odpovídat situace žalobkyň, aby se mohly dovolávat existence souboru skutečností zakládajících takovouto zvláštní situaci (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. května 1991, Extramet Industrie v. Rada, C-358/89, EU:C:1991:214, bod 17).

78 Za účelem této analýzy je třeba posoudit jednak úlohu žalobkyň v rámci antidumpingového řízení, jednak jejich postavení na trhu, na který se napadené nařízení vztahuje (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 20. března 1985, Timex v. Rada a Komise, 264/82, EU:C:1985:119, body 12 až 15; ze dne 9. června 2016, Growth Energy a Renewable Fuels Association v. Rada, T-276/13, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2016:340, bod 122, a ze dne 9. června 2016, Marquis Energy v. Rada, T-277/13, nezveřejněný, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2016:343, bod 84).

79 Zaprvé z judikatury vyplývá, že aktivní účast žalobce na správním řízení, například prostřednictvím stížnosti, datovou komunikací, předložením písemných vyjádření nebo účastí na slyšení, představuje skutečnost, která je relevantní pro určení osobního dotčení žalobce (v tomto smyslu viz rozsudky ze

dne 16. dubna 2015, TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, body 24 až 26, a ze dne 9. června 2016, Growth Energy a Renewable Fuels Association v. Rada, T-276/13, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2016:340, body 123 až 127).

80 Zadruhé, aby bylo možné posoudit dotčení postavení žalobce na trhu, vychází unijní soud z řady skutečností, jako jsou koncentrovaná nebo roztříštěná struktura trhu, postavení žalobce a jeho konkurence na trhu v absolutních a relativních hodnotách nebo míra vlivu sporného aktu na činnosti žalobce (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 20. března 1985, Timex v. Rada a Komise, 264/82, EU:C:1985:119, bod 15; ze dne 16. května 1991, Extramet Industrie v. Rada, C-358/89, EU:C:1991:214, bod 17; ze dne 9. června 2016, Growth Energy a Renewable Fuels Association v. Rada, T-276/13, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2016:340, bod 128, a ze dne 9. června 2016, Marquis Energy v. Rada, T-277/13, nezveřejněný, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2016:343, bod 90).

81 Z posouzení tohoto souboru skutečností unijním soudem lze vyvodit, že čím jsou konkurenční vztahy mezi žalobcem a jeho konkurencí přímější, ať už z důvodu nízkého počtu hospodářských subjektů na trhu, nebo kvůli tomu, že dotčený podnik je hlavním konkurentem žalobce, a čím důležitější jsou negativní důsledky pro žalobce, tím spíše je třeba dojít k závěru, že žalobce je napadeným aktem osobně dotčen.

82 Ve světle těchto úvah je třeba zkoumat situaci žalobkyň, aby mohlo být určeno, zda jsou napadeným nařízením dotčeny osobně.

83 Zaprvé, pokud jde o jejich účast na správním řízení, což je kritérium, které není ani nezbytné, ani postačující samo o sobě, nicméně je relevantní, z bodu 2 odůvodnění napadeného nařízení vyplývá, že žalobkyně iniciovaly řízení o částečném prozatímním přezkumu podáním žádosti dne 9. června 2011 v souladu s čl. 11 odst. 3 základního nařízení. Kromě toho z bodu 2 odůvodnění napadeného nařízení plyne, že žalobkyně jsou v něm jmenovitě označeny, což je společně s ostatními prvky relevantní pro posouzení jejich osobního dotčení, třebaže Rada tvrdí opak. Žalobkyně rovněž předložily písemná vyjádření minimálně pětkrát během prozatímního přezkumného řízení ohledně toho, že oběma čínským vyvážejícím výrobcům byl odepřen STH, a ohledně metodiky pro určení běžné hodnoty, kterou použila Komise. Účastnily se rovněž setkání se zástupci Komise dne 10. května 2012. Navíc zejména z bodů 39 a 41 odůvodnění napadeného nařízení plyne, že nařízení výslovně odmítá některé argumenty, které žalobkyně vznesly během přezkumného řízení.

84 Z toho vyplývá, že se žalobkyně aktivně podílely na správním řízení a významně přispěly k jeho průběhu, jakož i k jeho výsledku.

85 Zadruhé, pokud jde o kritérium týkající se ovlivnění jejich postavení na trhu, ačkoli tradiční judikatura v oblasti antidumpingu obecně neobsahuje požadavek, že ovlivnění postavení žalobce na příslušném trhu musí být podstatné jako v oblasti státních podpor, je uplatňovaný způsob uvažování věcně stejný. Žalobkyně navíc nepředkládají žádný zásadní důkaz, kterým by mohlo být odůvodněno uplatnění méně přísných kritérií přípustnosti v oblasti antidumpingu, jak tvrdí. Kromě toho nejnovější judikatura Tribunálu odkazuje na požadavek podstatného dotčení postavení na trhu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 9. června 2016, Growth Energy and Renewable Fuels Association v. Rada, T-276/13, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2016:340, body 122 a 128, a ze dne 9. června 2016, Marquis Energy v. Rada, T-277/13, nezveřejněný, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2016:343, body 84 a 90). Proto je třeba argument Rady, podle něhož je na žalobkyních prokázat, že jejich postavení na trhu bylo podstatným způsobem dotčeno, považovat za opodstatněný.

86 Pokud jde o podmínku, že postavení žalobkyň na trhu musí být dotčeno podstatně s ohledem na okolnosti projednávaného případu, je třeba nejprve uvést, že sama Rada připouští, že napadené rozhodnutí nezpochybňuje zjištění uvedená v prováděcím nařízení č. 349/2012 týkajícím se existence

podstatné újmy, kterou utrpělo výrobní odvětví Unie, jakož i existence příčinné souvislosti mezi dovozem z Číny, včetně dovozů dvou čínských vyvážejících výrobců, a uvedenou újmou. Tato konstatování, která ostatně účastníci řízení nezpochybnili, jsou významná pro posouzení toho, zda jsou žalobkyně osobně dotčeny napadeným nařízením, jehož cílem bylo přijmout vhodná antidumpingová opatření.

87 Konkrétně žalobkyně tvrdí, že jejich produkce představuje 73 % celkové produkce kyseliny vinné výrobního odvětví Unie, což Rada ani Komise nerozporují. Na jednání Komise uvedla, že výrobní odvětví Unie v roce 2012 zaujímalo 44 % podíl na trhu. Žalobkyně na jednání rovněž uvedly, a Rada ani Komise to nezpochybnily, že patří mezi hlavní výrobce výrobního odvětví Unie, a to včetně nejdůležitějšího výrobce, kterým je společnost Distillerie Mazzari. Kromě toho z písemností žalobkyň a z bodu 58 odůvodnění prováděcího nařízení č. 349/2012 vyplývá, že relevantní trh se vyznačuje omezeným počtem výrobců v Unii, a je proto relativně koncentrovaný.

88 Dále žalobkyně tvrdí, že jakožto konkurentky dvou čínských vyvážejících výrobců pocítily vážné negativní důsledky dumpingových praktik, zejména utrpěly ztrátu podílu na trhu a snížení zaměstnanosti o 28 %, a že tyto praktiky by mohly vést k jejich zániku. Ačkoli Rada zpochybňuje údajné riziko zániku žalobkyň, je nutno konstatovat, že body 75 a 77 odůvodnění prováděcího nařízení č. 349/2012, které bylo přijato dva měsíce před napadeným nařízením, naznačují snížení podílu unijních výrobců na trhu o více než 7 procentních bodů v letech 2007–2010, jakož i 28 % úbytku pracovních míst ve stejném období. Kromě toho bod 80 odůvodnění prováděcího nařízení č. 349/2012 uvádí, že výrobní odvětví Unie je i nadále náchylné k poškozujícím účinkům dumpingu. Nelze tedy popřít, že žalobkyně utrpěly vážné negativní důsledky antidumpingu, které mělo napadené nařízení za cíl vyloučit. Kromě toho podle bodu 62 odůvodnění prováděcího nařízení č. 349/2012 objem dovozu dotčeného výrobku od čínských vyvážejících výrobců, na něž se vztahují antidumpingová opatření, do Unie dosáhl tržního podílu ve výši více než 12 % v roce 2010, což je významný podíl.

89 Na jednání Komise tvrdila, že argumenty týkající se společnosti Changmao Biochemical Engineering, která byla na jednání přítomná, nemohou být vzaty v úvahu za účelem posouzení, zda bylo postavení žalobkyň na trhu podstatně dotčeno. Toto tvrzení nelze přijmout, a to z několika důvodů. Nejprve je třeba připomenout, že napadené nařízení mělo za cíl přijmout patřičná antidumpingová cla k vyrovnání dumpingu spojeného s dovozy výrobků společností Changmao Biochemical Engineering a Ninghai Organic Chemical Factory. Navíc k dovozům společnosti Changmao Biochemical Engineering skutečně došlo. Kromě toho v okamžiku podání žaloby žádný nic nebránilo tomu, aby byla vzata v úvahu zjištění ohledně společnosti Changmao Biochemical Engineering za účelem určení toho, zda byly žalobkyně osobně dotčeny. Kromě toho je třeba uvést, že rozsudek ze dne 1. června 2017, Changmao Biochemical Engineering v. Rada (T-442/12, EU:T:2017:372) zrušil napadené nařízení pouze z důvodu porušení práv na obhajobu společnosti Changmao Biochemical Engineering. Konečně, jak je uvedeno v bodech 105 až 113 níže, žalobkyně mají i nadále právní zájem na pokračování v řízení rovněž kvůli tomu, aby se zabránilo dalšímu protiprávnímu jednání v budoucnu, zejména v kontextu zamýšleného zachování antidumpingových cel.

90 V tomto ohledu je třeba uvést, že dne 19. dubna 2017 zveřejnila Komise v *Úředním věstníku Evropské unie* oznámení o zahájení přezkumu před pozbytím platnosti antidumpingových opatření použitelných na dovoz kyseliny vinné pocházející z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 2017, C 122, s. 8) v souladu s čl. 11 odst. 2 základního nařízení. Z toho vyplývá, že Rada a Komise zvažují možnost zachování antidumpingových cel na výrobky všech vyvážejících výrobců, mezi kterými je i společnost Changmao Biochemical Engineering.

91 S ohledem na výše uvedené je třeba dospět k závěru, že žalobkyně mají zvláštní vlastnosti jakožto konkurentky oněch dvou čínských vyvážejících výrobců a nachází se ve faktické situaci, která je charakterizuje a individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byli individualizováni adresáti napadeného nařízení.

92 Vzhledem k tomu, že napadené nařízení neukládá antidumpingová cla na výrobky žalobkyň, v zásadě nemůže vyžadovat prováděcí opatření na vnitrostátní úrovni ve vztahu k těmto žalobkyním, a to na rozdíl od situace vyvážejícího výrobce nebo dovozce výrobků podléhajících antidumpingovým clům (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 21. ledna 2014, společnost Bricmate v. Rada, T-596/11, nezveřejněný, EU:T:2014:53, body 71 až 73). Z toho vyplývá, že žalobkyně nemají v zásadě k dispozici jiné opravné prostředky na vnitrostátní úrovni, prostřednictvím kterých by mohly uplatnit údajnou protiprávnost napadeného nařízení.

93 Ačkoli taková okolnost nemůže vést k vyloučení podmínky týkající se osobního dotčení, která je výslovně stanovena ve Smlouvě o FEU, je třeba připomenout, že podmínka, podle níž může osoba podat žalobu proti nařízení, pouze pokud je dotčena nejen přímo, ale rovněž osobně, musí být vykládána ve světle zásady účinné soudní ochrany s přihlédnutím k rozličným okolnostem, které mohou žalobce individualizovat (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 25. července 2002, Unión de Pequeños Agricultores v. Rada, C-50/00 P, EU:C:2002:462, bod 44; ze dne 1. dubna 2004, Komise v. Jégo-Quéré, C-263/02 P, EU:C:2004:210, bod 36, a ze dne 28. dubna 2015, T & L Sugars a Sidul Açúcares v. Komise, C-456/13 P, EU:C:2015:284, bod 44).

94 S ohledem na všechny tyto skutečnosti je třeba mít za to, že žalobkyně jsou bezprostředně a osobně dotčené napadeným nařízením ve smyslu článku 263 čtvrtého pododstavce druhé části věty SFEU.

95 S ohledem na tento závěr není namístě, aby se Tribunál vyjadřoval k otázce aktivní legitimace žalobkyň na základě článku 263 čtvrtého pododstavce třetí věty SFEU, pokud jde o přípustnost žaloby podané proti nařizovacímu aktu, který se bezprostředně týká žalující strany a nevyžaduje přijetí prováděcích opatření, což jsou otázky, k nimž se účastníci řízení vyjádřili v odpovědi na písemné otázky Tribunálu a na jednání.

K právnímu zájmu na podání žaloby

– Argumenty účastníků řízení

96 Rada uvádí, že žalobkyně nemají žádný zájem na zrušení napadeného nařízení, jelikož by toto zrušení znamenalo, že by byla zpětně použitelná nižší antidumpingová cla stanovená v prováděcím nařízení č. 349/2012 ode dne vstupu napadeného nařízení v platnost.

97 Dodává, že nejsou splněny podmínky pro zachování účinků napadeného rozhodnutí na základě článku 264 druhého pododstavce SFEU. Nelze zejména pomíjet zájem dovozců, kteří by měli platit protiprávní antidumpingová cla až do přijetí nového nařízení.

98 V odpovědi na písemné otázky Tribunálu ohledně důsledků rozsudku ze dne 1. června 2017, Changmao Biochemical Engineering v. Rada (T-442/12, EU:T:2017:372), Rada uvádí, že se projednávaný spor stal bezpředmětným, pokud jde o antidumpingová cla uvalená na výrobky společnosti Changmao Biochemical Engineering. Proto by měl být předmět tohoto sporu omezen na uložená antidumpingová cla na výrobky společnosti Ninghai Organic Chemical Factory.

99 Pokud jde o právní zájem na podání žaloby, Komise na jednání uvedla, že povaha vytýkaných protiprávností nebyla taková, že by se mohly v budoucnu opakovat nezávisle na okolnostech projednávané věci, a to ve smyslu rozsudku ze dne 15. prosince 2016, Gul Ahmed Textile Mills v. Rada (T-199/04 RENV, nezveřejněný, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2016:740). Vytýkané protiprávnosti totiž ve skutečnosti úzce souvisejí s okolnostmi věci.

100 Žalobkyně zpochybňují námitky týkající se jejich právního zájmu na podání žaloby.

– *Závěry Tribunálu*

101 Podle ustálené judikatury je žaloba na neplatnost podaná fyzickou nebo právnickou osobou přípustná pouze v případě, že žalobce má právní zájem na zrušení dotčeného aktu (viz rozsudek ze dne 20. června 2001, Euroalliages v. Komise, T-188/99, EU:T:2001:166, bod 26 a citovaná judikatura). Je třeba, aby žaloba mohla ve výsledku přinést prospěch straně, která ji podala (viz rozsudek ze dne 17. dubna 2008, Flaherty a další v. Komise, C-373/06 P, C-379/06 P a C-382/06 P, EU:C:2008:230, bod 25 a citovaná judikatura).

102 V projednávané věci žalobkyně nepožadují uložení vyšších antidumpingových cel se zpětnou působností, nýbrž nahrazení cel vyplývajících z napadeného nařízení ode dne přijetí případného nového nařízení Rady. Ačkoli tedy Rada tvrdí opak, nelze z toho vyvodit, že žádost žalobkyň přehlíží naléhavé důvody právní jistoty pojící se k souboru veřejných i soukromých zájmů, o které v předmětné věci jde (v tomto smyslu rozsudek ze dne 8. září 2010, Winner Wetten, C-409/06, EU:C:2010:503, bod 66).

103 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v případě, kdy žaloba směřuje nikoli k odstranění účinků napadeného aktu, nýbrž k jejich nahrazení přísnějším opatřením, které zahrnuje uložení vyššího antidumpingového cla, soud Unie může využít možnosti vyplývající z článku 264 druhého pododstavce SFEU za účelem zachování antidumpingového cla uloženého nařízením, které je napadeno, dokud příslušné orgány nepřijmou opatření nezbytná k vyhovění rozsudku (rozsudek ze dne 20. března 1985, Timex v. Rada a Komise, 264/82, EU:C:1985:119, bod 32; obdobně viz rovněž rozsudek Soudu ze dne 29. června 2000, Medici Grimm v. Rada, T-7/99, EU:T:2000:175, bod 55).

104 Za těchto okolností mají žalobkyně právní zájem na zrušení napadeného nařízení, které jim může přinést prospěch. Tento argument Rady musí být tudíž odmítnut.

105 Pokud jde o otázku omezení účinků rozsudku ze dne 1. června 2017, Changmao Biochemical Engineering v. Rada (T-442/12, EU:T:2017:372), jak vyplývá z odpovědí na písemné otázky Tribunálu, účastníci řízení se shodují na skutečnosti, že projednávaný spor se nestal zcela bezpředmětným vzhledem k tomuto rozsudku, jelikož Rada nepopírá, že je zachován předmět projednávané věci, přinejmenším pokud jde o použitelnost napadeného nařízení na výrobky společnosti Ninghai Organic Chemical Factory.

106 Napadené nařízení totiž bylo zrušeno pouze v rozsahu, v němž se týká společnosti Changmao Biochemical Engineering, a zůstává tedy plně v platnosti ve vztahu k druhému vyvážejícímu výrobci, tj. společnosti Ninghai Organic Chemical Factory. Navíc nařízení bylo zrušeno z důvodu porušení práva na obhajobu.

107 Podle judikatury v rámci zrušení aktu z důvodu porušení podstatných formálních náležitostí může být řízení směřující k nahrazení zrušeného aktu znovu vedeno přesně od okamžiku, ve kterém nastala protiprávnost (v tomto smyslu rozsudek ze dne 15. října 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, EU:C:2002:582, body 45 a 73).

108 Z judikatury rovněž vyplývá, že žalobce může mít nadále právní zájem na zrušení aktu unijního orgánu, aby bylo možné zabránit tomu, že se protiprávnost, kterou je tento akt údajně postižen, zopakuje v budoucnu (rozsudek ze dne 7. června 2007, Wunenburger v. Komise, C-362/05 P, EU:C:2007:322, bod 50, a ze dne 18. března 2009, Shanghai Excell M&E Enterprise a Shanghai Adeptech Precision v. Rada, T-299/05, EU:T:2009:72, bod 48).

109 V tomto ohledu je třeba uvést, že v rámci projednávané žaloby žalobkyně zpochybňují v několika ohledech metodu zvolenou Radou a Komisí v napadeném nařízení pro výpočet běžné hodnoty, a tedy dumpingového rozpětí, což je metoda, která by mohla být znovu použita v budoucnu, zejména pokud jde o dovoz kyseliny vinné pocházející z Číny.

110 Kromě toho je třeba odmítnout argument Komise vycházející z rozsudku ze dne 15. prosince 2016, Gul Ahmed Textile Mills v. Rada (T-199/04 RENV, nezveřejněný, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2016:740), podle něhož nesrovnalosti vytýkané v projednávaném případě úzce souvisejí s okolnostmi případu a nemohou se opakovat nezávisle na něm. Použití nesprávné metody pro výpočet běžné hodnoty se totiž může opakovat v budoucnu bez ohledu na okolnosti projednávané věci. Vedle toho určujícím prvkem uvedeným v rozsudku ze dne 15. prosince 2016, Gul Ahmed Textile Mills v. Rada (T-199/04 RENV, nezveřejněný, EU:T:2016:740), napadený kasačním opravným prostředkem, je skutečnost, že se nesrovnalosti mohou v budoucnu opakovat, i když napadený akt pozbyl účinku, a nikoli že tato možnost existuje bez ohledu na okolnosti věci.

111 Navíc, jak je uvedeno v bodě 90 výše, Komise dne 19. dubna 2017 zveřejnila oznámení o zahájení přezkumu před pozbytím platnosti antidumpingových opatření vztahujících se na dovoz kyseliny vinné pocházející z Číny.

112 Z toho vyplývá, že Komise nyní předpokládá zachování opatření vyplývajících z napadeného nařízení, která zůstávají v platnosti, pokud jde o výrobky společnosti Ninghai Organic Chemical Factory, aniž je dotčena možnost přijmout vhodná opatření k nápravě porušení podstatných formálních náležitostí ve vztahu ke společnosti Changmao Biochemical Engineering, zjištěného rozsudkem ze dne 1. června 2017, Changmao Biochemical Engineering v. Rada (T-442/12, EU:T:2017:372).

113 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy žalobkyně mají nadále právní zájem na řízení. Žaloba musí být tedy prohlášena za přípustnou.

K věci samé

114 Na podporu žaloby předkládají žalobkyně pět žalobních důvodů, z nichž první vychází z porušení čl. 11 odst. 9 základního nařízení v důsledku změny metodiky pro výpočet běžné hodnoty, druhý vychází z porušení čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení [nyní čl. 2 odst. 7 písm. a) nařízení č. 2016/1036] ve spojení s čl. 2 odst. 3 až 1 základního nařízení (nyní čl. 2 odst. 1 až 3 nařízení 2016/1036) z důvodu postupu upřednostňujícího početně zjištěnou běžnou hodnotu před prodejními cenami na trhu ve srovnatelné zemi, třetí vychází z porušení čl. 2 odst. 3 základního nařízení při určení běžné hodnoty na základě nákladů v jiné zemi než ve srovnatelné zemi, čtvrtý vychází z porušení čl. 2 odst. 3 základního nařízení při určení běžné hodnoty za surovinu, která není rovnocenná, a pátý žalobní důvod vychází z porušení práva na obhajobu a povinnosti uvést odůvodnění.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 11 odst. 9 základního nařízení

– *Argumenty účastníků řízení*

115 V rámci prvního žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že napadené nařízení porušuje čl. 11 odst. 9 základního nařízení v rozsahu, v němž Rada změnila metodiku použitou pro výpočet běžné hodnoty, přestože to nebylo odůvodněno změnou okolností. Zejména zpochybňují napadené nařízení z toho důvodu, že pro výpočet použilo běžné hodnoty, a nikoli skutečné prodejní ceny na domácím trhu.

116 I když žalobkyně uznávají, že je nezbytné změnit metodiku u oněch dvou čínských vyvážejících výrobců, kteří již pozbyli možnost, aby jim byl přiznán STH, a to za použití srovnatelné země, domnívají se, že Rada měla vycházet ze skutečných prodejních cen na domácím trhu ve srovnatelné zemi, jak to učinila v původním šetření pro vyvážející výrobce, kteří nepožádali o STH.

117 Rada, podporovaná Komisí, s argumenty žalobkyň nesouhlasí.

118 Konkrétně Rada uvádí, že v původním šetření byl dvěma čínským vyvážejícím výrobcům přiznán STH, a proto byla běžná hodnota stanovena na základě jejich skutečných domácích prodejních cen podle čl. 2 odst. 7 písm. b) základního nařízení [nyní čl. 2 odst. 7 písm. b) nařízení 2016/1036]. Podle názoru Rady vzhledem k tomu, že napadené nařízení dospělo k závěru, že podmínky pro přiznání STH již nejsou splněny, nemohla být metoda použitá při původním šetření u dvou čínských vyvážejících výrobců již dále využita a musela být použita běžná hodnota vypočtená podle čl. 2 odst. 7) písm. a) základního nařízení. Článek 11 odst. 9 základního nařízení se tudíž podle Rady na projednávanou věc nepoužije.

119 Rada se domnívá, že žalobkyně vlastně tvrdí, že napadené nařízení mělo na oba čínské vyvážející výrobce použít stejnou metodu, jakou použila v původním šetření vůči ostatním nespolupracujícím vyvážejícím výrobcům. Podle jejího názoru musí být tento argument odmítnut, protože čl. 11 odst. 9 základního nařízení se týká použití stejné metody na stejný hospodářský subjekt při původním šetření a přezkumu. Rada proto odmítá argument, že se vede jediné šetření pro veškerý vývoz dotčeného výrobku z Číny. Ve skutečnosti bylo při šetření použito několik metod zároveň, a to v závislosti na konkrétní situaci každého vyvážejícího výrobce podle toho, zda je, či není zařazen do vzorku, a zda spolupracoval, či nikoli.

120 Navíc výklad žalobkyň by smazal veškeré rozdíly mezi spolupracujícími vyvážejícími výrobci a nespolupracujícími vyvážejícími výrobci, což by bylo v rozporu se zásadou zákazu diskriminace.

121 Rada dále tvrdí, že při původním šetření byla dumpingová rozpětí u dvou čínských vyvážejících výrobců vypočítána na základě údajů o syntetickém výrobním procesu. Výklad žalobkyň by vedl k tomu, že by výpočet běžné hodnoty prvně vycházel z údajů týkajících se přirozeného výrobního procesu, zatímco vývozní cena by byla vždy vypočtena na základě údajů týkajících se syntetické výroby, což narušuje jejich srovnání.

122 Rada závěrem odkazuje na povinnost provést spravedlivé srovnání, které vyplývá z čl. 11 odst. 9 ve spojení s čl. 2 odst. 10 a odst. 11 základního nařízení (nyní čl. 2 odst. 10 a odst. 11 nařízení 2016/1036). I když připouští, že čl. 2 odst. 10 základního nařízení se týká srovnání mezi běžnou hodnotou a vývozní cenou, toto ustanovení podle jejího názoru rovněž znamená, že musí dbát na to, aby výpočet běžné hodnoty byl proveden tak, aby následné srovnání bylo spravedlivé. V projednávaném případě vzhledem k rozdílům ve výrobních procesech v Argentině a Číně by bylo nespravedlivé vycházet ze skutečných prodejních cen výrobce v Argentině.

– Závěry Tribunálu

123 V rámci prvního žalobního důvodu žalobkyně v zásadě vytýkají Radě, že pro výpočty dumpingového rozpětí obou čínských vyvážejících výrobců konstruovala běžnou hodnotu místo použití skutečných domácích prodejních cen ve srovnatelné zemi, jako tomu bylo u výrobců, kterým nebylo při původním šetření přiznáno STH. Žalobkyně jsou toho názoru, že takový postup byl v rozporu s čl. 11 odst. 9 základního nařízení.

124 V tomto ohledu je třeba připomenout, že pravidla pro výpočet běžné hodnoty jsou definována v čl. 2 odst. 1 až 7 základního nařízení (nyní čl. 2 odst. 1 až 7 nařízení č. 2016/1036). V případě dovozů ze země bez tržního hospodářství, která je členem Světové obchodní organizace (WTO) k datu zahájení

šetření, se běžná hodnota určí v zásadě podle metody stanovené v čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení. Podle této metody se běžná hodnota zpravidla určuje na základě ceny nebo početně zjištěné hodnoty ve třetí zemi s tržním hospodářstvím, tj. ve srovnatelné zemi.

125 Odchylně od toho z čl. 2 odst. 7 písm. b) základního nařízení vyplývá, že pokud jde o dovoz ze země bez tržního hospodářství, je běžná hodnota určena podle čl. 2 odst. 1 až 6 tohoto nařízení, pokud se prokáže, že pro výrobce nebo více výrobců převažují podmínky tržního hospodářství (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 28. října 2004, Shanghai Teraoka Electronic v. Rada, T-35/01, EU:T:2004:317, bod 50, a ze dne 26. září 2012, LIS v. Komise, T-269/10, nezveřejněný, EU:T:2012:474, bod 39). Je třeba připomenout, že čl. 2 odst. 1 až 6 základního nařízení obsahuje pravidla pro určení běžné hodnoty u dovozů ze zemí s tržním hospodářstvím.

126 Kromě toho podle čl. 11 odst. 9 základního nařízení při všech přezkumných šetřeních Komise použije, pokud se nezměnily okolnosti, stejnou metodiku jako v šetření, které vedlo k uložení cla, a to s ohledem na ustanovení článku 2 základního nařízení.

127 Z článku 11 odst. 9 základního nařízení vyplývá, že obecně v rámci přezkumu jsou orgány Unie povinny použít tutéž metodu, a to zároveň pro srovnání vývozní ceny a běžné hodnoty, jako je metoda, která byla použitá při původním šetření, které vedlo k uložení cla. Totéž ustanovení stanoví výjimku, která umožňuje orgánům, aby postupovaly jinak než při původním šetření, pokud došlo ke změně okolností. Z téhož ustanovení vyplývá, že použitá metoda musí být v souladu s ustanoveními článku 2 základního nařízení (rozsudek ze dne 8. července 2008, Huvis v. Rada, T-221/05, nezveřejněný, EU:T:2008:258, body 41 a 42).

128 Ve světle těchto zásad je třeba posoudit projednávaný případ.

129 Z bodů 18 až 28 odůvodnění prozatímního nařízení a z bodu 13 odůvodnění konečného nařízení vyplývá, že v průběhu původního šetření, co se týče dvou čínských vyvážejících výrobců, kteří prokázali, že podmínky tržního hospodářství se na ně uplatní, a tudíž jim bylo uděleno zacházení jako v tržním hospodářství, vypočítala Komise běžnou hodnotu v souladu s pravidly stanovenými v čl. 2 odst. 1 až 6 základního nařízení, zejména na základě skutečné prodejní ceny na domácím trhu účtované u každého vyvážejícího výrobce. Pokud jde o vyvážející výrobce, kterým nebyl při původním šetření přiznán STH, z bodů 29 až 34 odůvodnění prozatímního nařízení a z bodu 13 odůvodnění konečného nařízení vyplývá, že běžná hodnota byla stanovena na základě informací od výrobce ve srovnatelné zemi, zejména na základě cen placených na domácím trhu v Argentině, a to v souladu s pravidly stanovenými v čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení.

130 Podle bodů 15 až 21 odůvodnění napadeného nařízení byl odepřen STH dvěma čínským vyvážejícím výrobcům v průběhu přezkumného šetření. Z tohoto důvodu nemohla být běžná hodnota již stanovena na základě skutečné prodejní ceny na domácím trhu účtované oběma čínskými vyvážejícími výrobci, a to v souladu s pravidly stanovenými v čl. 2 odst. 1 až 6 základního nařízení. Jak žalobci připouštějí, to samo o sobě nepředstavuje změnu metodiky v rozporu s čl. 11 odst. 9 základního nařízení.

131 Z bodů 27 až 29 odůvodnění napadeného nařízení přitom vyplývá, že v případě obou čínských vyvážejících výrobců byla při šetření běžná hodnota početně zjištěna v podstatě na základě výrobních nákladů v Argentině, a nikoliv na základě používání domácích prodejních cen v této zemi.

132 Na rozdíl od toho, co tvrdí Rada, představuje toto změnu metodiky ve smyslu čl. 11 odst. 9 základního nařízení. Podle tohoto ustanovení totiž ve všech přezkumných šetřeních Komise použije stejnou metodiku „jako při šetření, které vedlo k uložení cla.“ V projednávané věci byla v původním šetření běžná hodnota pro vyvážející výrobce, jimž nebyl přiznán STH, vypočtena na základě prodejních cen na domácím trhu v Argentině, zatímco v průběhu přezkumného šetření, pokud jde o ony dva čínské vyvážející výrobce, kteří již nemají tento statut, byla vypočtena v podstatě na základě výrobních nákladů

v Argentině. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že znění čl. 11 odst. 9 základního nařízení hovoří o použití stejné metody v původním šetření a v přezkumném šetření. Na rozdíl od toho, co tvrdí Rada, toto ustanovení se totiž neomezuje na to, že by vyžadovalo pouze použití stejné metody pro stejný hospodářský subjekt.

133 Je zřejmé, že mohou být použity různé metody pro výpočet běžné hodnoty vyvážejících výrobců, kteří se nacházejí v různých situacích, a proto podléhají rozdílným ustanovením základního nařízení. Tak je tomu například v případě vyvážejících výrobců, jimž byl přiznán STH, a těch, jimž tento statut přiznán nebyl. V zásadě však podle čl. 11 odst. 9 základního nařízení unijní orgány musí použít tutéž metodu pro výpočet běžné hodnoty u vyvážejících výrobců, kterým nebyl přiznán STH při původním šetření a při přezkumném šetření, s výhradou změny okolností nebo skutečnosti, že původně používaná metoda se ukázala být v rozporu s ustanoveními článku 2 základního nařízení.

134 V projednávané věci napadené nařízení na změnu okolností neodkazuje. I když je uvedeno v bodě 27 odůvodnění napadeného nařízení, že volba použité metodiky vyplývá z rozdílů mezi postupy výroby kyseliny vinné v Argentině a Číně, a sice mezi přírodním a syntetickým postupem, jak žalobkyně správně tvrdí, takové rozdíly existovaly a byly známy již v době původního šetření.

135 Je třeba uvést, že Rada ve svých písemnostech tvrdí, že srovnání mezi běžnou hodnotou, vypočtenou na základě prodejních cen na domácím trhu v Argentině, a tudíž opřenou o údaje týkající se výrobního procesu, a výrobními cenami oněch dvou čínských vyvážejících výrobců týkající se postupu syntetické výroby bylo chybné, a tedy nespravedlivé. Na otázku ohledně rozsahu tohoto argumentu na jednání Rada uvedla, že taková metoda výpočtu antidumpingového cla by byla v rozporu s článkem 2 základního nařízení.

136 V tomto ohledu je namístě uvést, že napadené nařízení neuvádí, že by se původní metoda ukázala být v rozporu s článkem 2 základního nařízení, což potvrzuje i skutečnost, že platné antidumpingové clo pro zbývající vyvážející výrobce nadále vychází z běžné hodnoty určené podle původní metody. Kdyby byl argument Rady uznán, mělo by to za následek, že uplatnění této metody na další vyvážející výrobce, jejichž cla jsou stále stanovena na základě této metody, by bylo protiprávní. Je přitom nutné konstatovat, že Rada ani Komise nijak nezměnily antidumpingové clo platné pro ostatní vyvážející výrobce po přijetí prozatímního nařízení.

137 Kromě toho je namístě odmítnout podloženost tohoto argumentu vzhledem k tomu, že kyselina vinná vyráběná chemickou syntézou má stejné vlastnosti a stejné základní použití jako výrobky vyráběné jako vedlejší produkt při výrobě vína, jak je uvedeno v bodě 1 výše. Proto srovnání mezi běžnou hodnotou, vypočtenou na základě údajů týkajících se výrobního postupu, a vývozní cenou na základě údajů týkajících se postupu syntetické výroby se nejeví jako srovnání odporující článku 2 základního nařízení.

138 Je třeba dodat, že Rada nemůže odůvodnit změnu metody jednoduše pouze na základě úvahy, že metoda zvolená napadeným nařízením je vhodnější. Podle judikatury totiž nestačí, aby nová metoda byla vhodnější než předchozí metoda, pokud je původní metoda v souladu s článkem 2 základního nařízení (rozsudek ze dne 8. července 2008, Huvis v. Rada, T-221/05, nezveřejněný, EU:T:2008:258, bod 50).

139 Konečně je třeba odmítnout argument Rady, že výklad žalobkyň by smazal veškeré rozdíly mezi spolupracujícími vyvážejícími výrobci a nespolupracujícími vyvážejícími výrobci. Jak vyplývá z bodu 22 odůvodnění napadeného nařízení, oběma spolupracujícím čínským vyvážejícím výrobcům, kteří splňují podmínky uvedené v čl. 9 odst. 5 základního nařízení (nyní čl. 9 odst. 5 nařízení č. 2016/1036), bylo přiznáno individuální zacházení. Proto jim na rozdíl od ostatních nespolupracujících vyvážejících výrobců bylo stanoveno individuální antidumpingové clo na základě vývozních cen každého z nich.

140 Navíc z judikatury vyplývá, že na základě čl. 9 odst. 5 základního nařízení je individuální antidumpingové clo normálně vypočítáno na základě srovnání běžné hodnoty použitelné na všechny vyvážející výrobce s individuálními vývozními cenami dotčených výrobců [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 4. února 2016, C & J Clark International a Puma, C-659/13 a C-34/14, EU:C:2016:74, bod 130, a ze dne 26. listopadu 2015, Giant (Čína) v. Rada, T-425/13, nezveřejněný, EU:T:2015:896, bod 47]. Je tedy namístě odmítnout argumenty předložené Radou a Komisí na jednání směřující k zamítnutí prvního žalobního důvodu na základě čl. 9 odst. 5 základního nařízení.

141 Je totiž třeba uvést, že je logické, aby v případě, že je několika vyvážejícím výrobcům přiznán STH, byla běžná hodnota pro každého odlišná, jelikož se vypočítává na základě příslušných údajů týkajících se těchto výrobců. Naproti tomu není důvod pro to, aby se běžná hodnota lišila v případě několika vyvážejících výrobců, kterým nebyl přiznán STH, protože v takovém případě jsou výpočty běžné hodnoty založeny na údajích srovnatelné země, a tedy nezávisle na údajích týkajících se těchto výrobců. V posledně uvedeném případě vyvážející výrobce může vždy požádat o individuální zacházení, což znamená, že se individuální dumpingové rozpětí vypočítá na základě srovnání běžné hodnoty, která je stejná pro všechny, s jeho vývozními cenami, namísto srovnání běžné hodnoty s vývozními cenami výrobního odvětví.

142 S ohledem na výše uvedené je třeba prvnímu žalobnímu důvodu vyhovět. Z tohoto důvodu musí být napadené rozhodnutí zrušeno.

143 Není proto třeba, aby Tribunál posuzoval ostatní žalobní důvody vznesené žalobkyněmi.

K návrhu na zachování účinků napadeného nařízení

– *Argumenty účastníků řízení*

144 Pro případ, že bude vyhověno žalobě na neplatnost, žalobkyně navrhují, aby Tribunál podle čl. 264 druhého pododstavce SFEU zachoval účinky napadeného nařízení do doby, než Rada přijme příslušná opatření ke splnění povinností vyplývajících z rozsudku Tribunálu. Žalobkyně v tomto ohledu tvrdí, že úplné zrušení napadeného nařízení by je uvedlo do ještě složitější situace, protože by byly vystaveny dumpingu obou čínských vyvážejících výrobců až do přijetí prováděcích opatření Radou. Uvedly, že jejich žaloba nesměřuje ke zrušení všech účinků napadeného nařízení, ale spíše k jeho úpravě. Proto není namístě neopodstatněně zvýhodnit oba čínské vyvážející výrobce.

145 Rada má za to, že žalobkyně neprokázaly, že podmínky pro použití čl. 264 druhého pododstavce SFEU byly v projednávaném případě splněny. Rada zejména zdůrazňuje, že je třeba vzít v úvahu všechny zájmy, o něž se jedná, zejména zájmy dovozců, kteří musí platit protiprávní antidumpingová cla do doby, než orgány rozhodnou. Navíc žalobkyně neprokázaly důležité důvody právní jistoty směřující k zachování účinků napadeného nařízení.

– *Závěry Tribunálu*

146 Vzhledem ke zrušení, o němž bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 1. června 2017, Changmao Biochemical Engineering v. Rada (T-442/12, EU:T:2017:372), není možné vyhovět návrhu žalobkyň, pokud jde o společnost Changmao Biochemical Engineering. Nicméně tomuto požadavku může být vyhověno, pokud jde o společnost Ninghai Organic Chemical Factory.

147 V tomto ohledu je třeba uvést, že žaloba nesměřuje ke zrušení antidumpingového cla vyplývajícího z napadeného nařízení, ale k jeho nahrazení přísnějším opatřením s vyšším antidumpingovým clem na základě případně jiné metodiky výpočtu. Kromě toho, pokud by důsledky samotného zrušení napadeného nařízení mohly mít za následek porušení obecného zájmu politiky Unie v oblasti

antidumpingu, je třeba k zajištění účinnosti těchto opatření a na rozdíl od tvrzení Rady zachovat antidumpingové clo vyplývající z napadeného nařízení do doby, než orgány přijmou opatření, která vyplývají z tohoto rozsudku, v souladu s článkem 264 druhým pododstavcem SFEU (rozsudek ze dne 20. března 1985, Timex v. Rada a Komise, 264/82, EU:C:1985:119, bod 32).

148 Dále je třeba odkázat na body 101 až 113 výše, pokud jde o zájem žalobkyň na vedení řízení navzdory zrušení napadeného nařízení.

149 Proto je třeba vyhovět návrhu na zachování účinků napadeného nařízení v rozsahu, v němž nebylo prohlášeno za neplatné rozsudkem ze dne 1. června 2017, Changmao Biochemical Engineering v. Rada (T-442/12, EU:T:2017:372).

K nákladům řízení

150 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně požadovaly náhradu nákladů řízení a Rada neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

151 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení. Komise tedy ponese vlastní náklady řízení.

152 Podle čl. 138 odst. 3 jednacího řádu může Tribunál rozhodnout, že vlastní náklady řízení nesou i jiní vedlejší účastníci, než jsou účastníci uvedení v jeho odstavcích 1 a 2. Za okolností v projednávaném případě je důvodné rozhodnout, že společnost Changmao Biochemical Engineering ponese vlastní náklady.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) **Prováděcí nařízení Rady (EU) č. 626/2012 ze dne 26. června 2012, kterým se mění prováděcí nařízení Rady (EU) č. 349/2012 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz kyseliny vinné pocházející z Čínské lidové republiky, se ruší.**

2) **Antidumpingové clo uložené prováděcím nařízením č. 626/2012 je zachováno, pokud jde o výrobky společnosti Ninghai Organic Chemical Factory, až do doby, než Evropská komise a Rada Evropské unie přijmou opatření, která vyplývají z tohoto rozsudku.**

3) **Rada ponese vlastní náklady řízení, jakož i náklady vynaložené společnostmi Distillerie Bonollo SpA, Industria Chimica Valenzana (ICV) SpA, Distillerie Mazzari SpA, Caviro Distillerie Srl a Comercial Química Sarasa, SL.**

4) **Komise ponese vlastní náklady řízení.**

5) **Společnost Changmao Biochemical Engineering ponese vlastní náklady řízení.**

Collins Kančeva Bieliūnas

Barents Passer

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 3. května 2018.

Podpisy.